Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 16 czerwca 2021 r.*

Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający lampę stołową – Wcześniejszy wzór wspólnotowy – Podstawa unieważnienia – Brak indywidualnego charakteru – Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 6/2002

W sprawie T-187/20

Davide Groppi Srl, z siedzibą w Piacenzy (Włochy), którą reprezentują adwokaci F. Boscariol de Roberto, D. Capra i V. Malerba,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentuje L. Rampini, w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO była

Viabizzuno Srl, z siedzibą w Bentivoglio (Włochy),

mającej za przedmiot skargę na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 stycznia 2020 r. (sprawa R 126/2019-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Viabizzuno i Davide Groppi,

SĄD (druga izba),

w składzie: V. Tomljenović, prezes, P. Škvařilová-Pelzl i I. Nõmm (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: R. Ūkelytė, administratorka,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 9 kwietnia 2020 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 14 lipca 2020 r.,

* Język postępowania: włoski.

uwzględniając pytanie na piśmie skierowane przez Sąd do stron oraz ich odpowiedzi na to pytanie złożone w sekretariacie Sądu w dniach 9 i 18 grudnia 2020 r.

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 stycznia 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 16 lipca 2014 r. skarżąca, Davide Groppi Srl, zgłosiła do Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2011 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1) zakwestionowany w niniejszej sprawie przedstawiony poniżej wzór wspólnotowy, który został zarejestrowany pod numerem 2503680-0001:

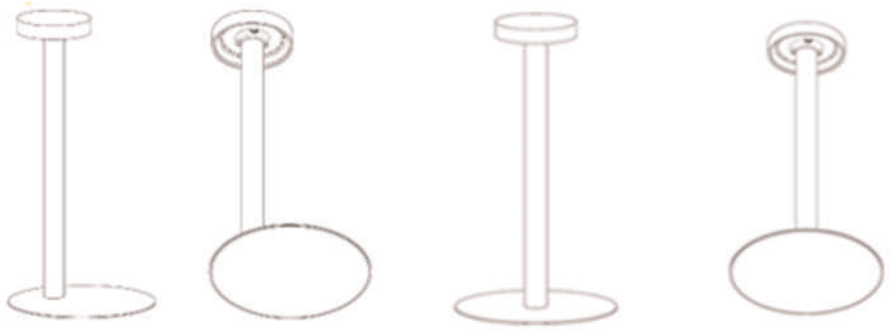

2 Produkty, w których zakwestionowany wzór ma być stosowany, należą do klasy 26-05 w rozumieniu Porozumienia ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych podpisanego w Locarno dnia 8 października 1968 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „Lampy” Zgłoszenie wzoru wspólnotowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych* nr 2014/133 z dnia 21 lipca 2014 r.

3 W dniu 3 marca 2017 r. druga strona w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, Viabizzuno Srl, złożyła w EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do zakwestionowanego wzoru na podstawie art. 52 rozporządzenia nr 6/2002.

4 Na poparcie wniosku o unieważnienie powołano się na podstawę odmowy rejestracji określoną w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 4–6 tego rozporządzenia, odnosząc się do wcześniejszego wzoru nr 1294664-0010 z dnia 22 września 2011 r., przedstawionego poniżej:

5 W dniu 4 sierpnia 2017 r. skarżąca wniosła o zawieszenie postępowania ze względu na to, że wcześniejszy wzór wspólnotowy był przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego.

6 W dniu 22 listopada 2018 r. Wydział Unieważnień uwzględnił wniosek o unieważnienie prawa do wzoru ze względu na to, że zakwestionowany wzór nie ma indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

7 W dniu 17 stycznia 2019 r. skarżąca wniosła do EUIPO odwołanie, działając na podstawie art. 55–60 rozporządzenia nr 6/2002.

8 Decyzją z dnia 23 stycznia 2020 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła odwołanie wniesione przez skarżącą. Uznała ona, że:

– okoliczność, iż prawo do wcześniejszego wzoru zostało unieważnione, pozbawiona jest znaczenia, ponieważ istotna jest jedynie kwestia, czy wzór ten został ujawniony;

– poinformowany użytkownik produktu, którego dotyczy zakwestionowany wzór, zna oferty rynkowe w tym sektorze przemysłu w zakresie lamp stołowych i ogrodowych;

– stopień swobody twórcy jest bardzo szeroki;

– z porównania całościowego wrażenia wywoływanego przez przedmiotowe wzory wynika, że zakwestionowany wzór sprawia wrażenie „déjà vu”, ponieważ przedmiotowe wzory przedstawiają lampy składające się z trzech takich samych części (podstawy, nogi i klosza), prezentujących się wizualnie w sposób prawie identyczny;

– różnice dotyczące prostej i gładkiej powierzchni podstawy w zakwestionowanym wzorze, która we wcześniejszym wzorze jest podwójna i zawiera otwory mocujące, nie miały decydującego wpływu na całościowe wrażenie wywoływane przez przedmiotowe wzory, ponieważ różnice te dotyczyły części często ukrytej podczas używania, były wynikiem wymogów technicznych i nie mogły skompensować silnych podobieństw, jakie wykazują dwie pozostałe części składowe lamp;

– podnoszona przez skarżącą różnica związana z proporcją w stosunku wymiarowym między podstawą, nogą i kloszem mogłaby ewentualnie zostać dostrzeżona dopiero po dokładnym zmierzeniu każdego z trzech elementów, którego to działania poinformowany użytkownik nie wykona, a ponadto nie jest ona istotna, ponieważ porównanie całościowego wrażenia wywoływanego przez przedmiotowe wzory należy przeprowadzić w sposób syntetyczny.

Żądania stron

9 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie EUIPO oraz drugiej strony w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania.

10 EUIPO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

11 Na poparcie skargi skarżąca podnosi jedyny zarzut, dotyczący naruszenia art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia. Zarzut ten składa się z dwóch części, opartych na błędach dotyczących, po pierwsze, określenia kategorii rozpatrywanych produktów, a po drugie, porównania całościowego wrażenia wywoływanego przez przedmiotowe wzory.

12 Jako że dwie części jedynego zarzutu odnoszą się do zarzucanych Izbie Odwoławczej błędów, jakie miała popełnić przy stosowaniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 do niniejszego przypadku, w ocenie Sądu należy je zbadać łącznie.

13 Artykuł 25 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 przewiduje, że prawo do wzoru wspólnotowego może zostać unieważnione wyłącznie w przypadkach określonych w lit. a)–g) tego ustępu, w szczególności w przypadku ujętym w jego lit. b), a więc gdy wzór nie spełnia wymogów ustanowionych w art. 4–9 tego rozporządzenia.

14 Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 zarejestrowany wzór wspólnotowy jest uznany za posiadający indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywołuje u tego użytkownika wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji, od której wzór ma być chroniony, lub – jeśli zastrzeżono pierwszeństwo – przed datą pierwszeństwa.

15 Artykuł 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 uściśla ponadto, że przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru.

16 Ponadto z motywu 14 rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że przy ocenie indywidualnego charakteru wzoru należy uwzględnić charakter produktu, do którego odnosi się wzór lub w którym się zawiera, w szczególności sektor przemysłu, w którym funkcjonuje, i stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru.

17 Ocena indywidualnego charakteru wzoru wspólnotowego polega w istocie na przeprowadzeniu badania w czterech etapach. Badanie to polega na określeniu, po pierwsze, sektora produktów, w których wzór ma zostać zawarty lub zastosowany, po drugie, poinformowanego użytkownika

wspomnianych produktów według ich przeznaczenia, a także, poprzez odniesienie do tego poinformowanego użytkownika, stopnia znajomości stanu sztuki wzorniczej i poziomu uwagi poświęcanej podobieństwom i różnicom przy dokonywaniu porównywania wzorów, po trzecie, stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru, którego wpływ na indywidualny charakter wzoru jest odwrotnie proporcjonalny, i po czwarte, z uwzględnieniem tego stopnia swobody, wyniku porównania – bezpośredniego, jeśli to możliwe – całościowego wrażenia wywoływanego u poinformowanego użytkownika przez zakwestionowany wzór i przez każdy rozpatrywany odrębnie wcześniejszy wzór, który został udostępniony publicznie [zob. wyrok z dnia 13 czerwca 2019 r., Visi/one/EUIPO – EasyFix (Plakietki informacyjne dla pojazdów), T-74/18, EU:T:2019:417, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo].

18 Ponieważ bezsporne jest, że wcześniejszy wzór był przedmiotem ujawnienia w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, należy zbadać zasadność dokonanej przez Izbę Odwoławczą oceny dotyczącej, po pierwsze, określenia poinformowanego użytkownika spornego wzoru i produktu, którego wzór ten dotyczy, po drugie, stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wspomnianego wzoru, i po trzecie, porównania całościowego wrażenia wywoływanego przez przedmiotowe wzory.

19 Na wstępie należy zauważyć, że wcześniejszy wzór został unieważniony przez EUIPO w dniu 30 października 2018 r.

20 W postępowaniu przed Izbą Odwoławczą skarżąca podkreśliła tę okoliczność, aby wskazać, że wniosek o unieważnienie prawa do wzoru złożony przez drugą stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą powinien zostać oddalony. Izba Odwoławcza odrzuciła tę krytykę w pkt 12 zaskarżonej decyzji, podkreślając, że „okoliczność, iż wcześniejszy wzór wspólnotowy został w międzyczasie unieważniony, nie znosi, wbrew temu, co twierdzi właściciel [spornego wzoru] w uzasadnieniu przedstawionym na poparcie odwołania, logicznego i prawnego założenia, na którym opiera się ten wzór[;] [w] istocie założeniem tym nie jest ważność wcześniejszego wzoru wspólnotowego, lecz jego ujawnienie, które zresztą nie zostało zakwestionowane”.

21 Z taką analizę, która zresztą nie była już więcej kwestionowana przez skarżącą przed Sądem, należy się zgodzić, ponieważ podstawa unieważnienia, na którą powołano się wobec rejestracji zakwestionowanego wzoru, dotyczy art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002.

22 W istocie logika art. 25 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 6/2002 polega na uniemożliwieniu rejestracji wzorów niespełniających wymogów uzasadniających objęcie ich ochroną, a w szczególności wymogu dotyczącego ich „nowości” i ich „indywidualnego charakteru”, w rozumieniu, odpowiednio, art. 5 i art. 6 wspomnianego rozporządzenia, nie zaś na chronieniu wcześniejszego wzoru.

23 W tym zakresie podstawy unieważnienia zawarte w art. 25 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 6/2002 różnią się od podstawy przewidzianej na przykład w art. 25 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia, która ma na celu ochronę właściciela oznaczenia posiadającego zdolność odróżniającą przed używaniem tego oznaczenia we wzorze. Jako że funkcją takiej podstawy jest ochrona wcześniejszego prawa, należy stwierdzić, że w przypadku uwzględnienia powództwa o unieważnienie tego prawa, czyniłoby ono bezprzedmiotowym postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru wspólnotowego [wyrok z dnia 9 września 2015 r., Dairek Attoumi/OHIM – Diesel (DIESEL), T-278/14, niepublikowany, EU:T:2015:606, pkt 24].

24 Takiego rozwiązania nie można jednak zastosować do podstaw, o których mowa w art. 25 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 6/2002, które nie wpisują się w logikę ochrony wcześniejszego prawa, oferowanej wyłącznie podmiotowi tego prawa. Jak wynika bowiem z orzecznictwa, podstawy takie mogą co do zasady być podnoszone przez każdego (wyrok z dnia 13 czerwca 2019 r., Plakietki informacyjne dla pojazdów), T-74/18, EU:T:2019:417, pkt 64).

25 Co się tyczy w szczególności oceny indywidualnego charakteru wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia, z motywu 14 wspomnianego rozporządzenia wynika, że ocena ta powinna być uzależniona od faktu, czy ogólne wrażenie wywoływane u poinformowanego użytkownika dokonującego oglądu danego wzoru różni się wyraźnie od wrażenia związanego z istniejącym dorobkiem wzorniczym.

26 W istocie w ramach badania podstawy unieważnienia, o której mowa w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia, jedyną funkcją wcześniejszego wzoru jest wskazanie stanu wcześniejszego wzornictwa. Odpowiada on dorobkowi wzorniczemu związanemu z danym produktem, który był dostępny w dniu dokonania zgłoszenia danego wzoru [zob. podobnie wyrok z dnia 7 lutego 2019 r., Eglo Leuchten/EUIPO – Briloner Leuchten (Lampa), T-767/17, nieopublikowany, EU:T:2019:67, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo]. Przynależność wcześniejszego wzoru do wspomnianego dorobku wynika zaś z samego jego ujawnienia.

27 Zatem istotna jest okoliczność, że wcześniejszy wzór był przedmiotem ujawnienia, a nie zakres ochrony przyznanej wspomnianemu wzorowi, który wynikałby z ważności jego rejestracji.

W przedmiocie całościowego wrażenia wywoływanego przez zakwestionowany wzór u poinformowanego użytkownika

28 W pkt 15–17 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza uznała, że ze względu na to, iż w spornym wzorze wskazano „lampy”, poinformowanym użytkownikiem jest osoba używająca tego artykułu oświetleniowego, którą uważa się za znającą propozycje rynkowe w zakresie lamp stołowych i ogrodowych.

29 Skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej zrównanie dwóch różnych produktów, a mianowicie lamp stołowych i lamp ogrodowych. Po pierwsze, twierdzi ona, że określenie produktów, w których wzór ma być zawarty lub zastosowany, jest warunkiem wstępnym dla porównania wywoływanego całościowego wrażenia. Dodaje ona, że uwzględnienie jedynie dosłownego wskazania produktu zawartego w zgłoszeniu zakwestionowanego wzoru do rejestracji jest niewystarczające i że w razie potrzeby należy również wziąć pod uwagę sam wzór. Po drugie, podnosi ona, że lampy stołowe i lampy ogrodowe, nawet jeśli należą do szerszej kategorii lamp, różnią się ze względu na swój charakter, funkcję i przeznaczenie.

30 EUIPO nie zgadza się z tą argumentacją.

31 Co się tyczy, w pierwszej kolejności, określania produktu, w którym sporny wzór ma być zawarty lub zastosowany, należy uwzględnić wskazanie tego produktu zawarte w zgłoszeniu rozpatrywanego wzoru, ale także, w razie potrzeby, sam wzór – w zakresie, w jakim ukazuje on charakter produktu, jego przeznaczenie i funkcję. Uwzględnienie samego wzoru może bowiem pozwolić na umiejscowienie danego produktu w ramach szerszej kategorii produktów, takiej jak

ta wskazana podczas rejestracji [zob. podobnie wyrok z dnia 18 marca 2010 r., Grupo Promer Mon Graphic/OHMI – PepsiCo (Przedstawienie okrągłej podstawki do celów promocyjnych), T-9/07, EU:T:2010:96, pkt 56].

32 W tym względzie należy zauważyć, że rejestracja zakwestionowanego wzoru odnosi się ogólnie do lamp. Ponadto badanie samego zakwestionowanego wzoru nie dostarcza żadnych dodatkowych wskazówek. Wynika z niego jedynie, że produkt, którego wzór ten dotyczy, stanowi lampę, przy czym nie można stwierdzić, że ma ona być używana konkretnie do celów oświetlenia wewnętrznego lub zewnętrznego.

33 Zatem Izba Odwoławcza słusznie określiła wspomniane produkty ogólnie jako „lampy”.

34 Ponadto, co się tyczy argumentów skarżącej opartych na podnoszonych różnicach między produktami, których dotyczą przedmiotowe wzory, należy podkreślić, że chociaż określenie sektora produktów, w których wzór ma być zawarty lub zastosowany, stanowi istotne ustalenie w ramach określania poinformowanego użytkownika i poziomu jego uwagi, zakresu swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru oraz, ewentualnie, przy porównywaniu całościowego wrażenia wywoływanego u tego poinformowanego użytkownika (zob. podobnie wyrok z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, pkt 53, 59, 73), nie może ono jednak oznaczać, że produkty, których dotyczą rozpatrywane wzory, są podobne lub należą do tego samego sektora.

35 Artykuł 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 nie zawiera bowiem żadnego wymogu podobieństwa produktów równoważnego z wymogiem objętym badaniem prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1). Przeciwnie, uzależnienie ochrony wzoru od charakteru produktu, w którym wzór ten jest zawarty lub zastosowany, prowadziłoby do ograniczenia wspomnianej ochrony wyłącznie do wzorów należących do określonego sektora, co byłoby sprzeczne z logiką rozporządzenia nr 6/2002 (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 21 września 2017 r., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720, pkt 91–95).

36 Co się tyczy, w drugiej kolejności, określenia „poinformowanego użytkownika”, należy zauważyć, że rozporządzenie nr 6/2002 nie definiuje tego pojęcia. Należy je jednak rozumieć jako pojęcie pośrednie pomiędzy pojęciem przeciętnego konsumenta, stosowanym w dziedzinie znaków towarowych, od którego to konsumenta nie wymaga się posiadania szczególnej wiedzy i który z reguły nie porównuje bezpośrednio kolidujących ze sobą znaków towarowych, a pojęciem eksperta posiadającego pogłębioną wiedzę techniczną. Tak więc pojęcie poinformowanego użytkownika może być rozumiane jako określające nie użytkownika wykazującego przeciętną uwagę, lecz osobę szczególnie uważną, czy to z racji swojego osobistego doświadczenia, czy posiadanej rozległej wiedzy w danym sektorze (wyrok z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, pkt 53).

37 Co się tyczy poziomu uwagi poinformowanego użytkownika, to o ile użytkownik ten nie jest przeciętnym konsumentem, właściwie poinformowanym oraz dostatecznie uważnym i rozsądnym, który postrzega zwykle wzór jako całość i nie dokonuje analizy jego poszczególnych detali, o tyle nie jest on również ekspertem lub znawcą w danej dziedzinie, mogącym dostrzec w szczególe minimalne różnice, jakie mogą istnieć między kolidującymi ze sobą wzorami. Tak więc określenie „poinformowany” sugeruje, że nie będąc twórcą czy ekspertem technicznym,

użytkownik zna różne wzory istniejące w danym sektorze, posiada pewien zakres wiedzy na temat elementów, jakie te wzory zwykle posiadają, i w związku z zainteresowaniem danymi produktami wykazuje stosunkowo wysoki poziom uwagi przy ich używaniu (zob. podobnie wyrok z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, pkt 59).

38 W świetle tego orzecznictwa Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, stwierdzając w pkt 15–17 zaskarżonej decyzji, że użytkownikiem jest osoba używająca artykułów oświetleniowych, jakimi są lampy, którą uważa się za znającą propozycje rynkowe w tym sektorze przemysłu.

W kwestii stopnia swobody twórcy

39 Zgodnie z orzecznictwem stopień swobody twórcy przy opracowaniu wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej danego produktu lub jego części, a także przepisów prawnych mających zastosowanie do takiego produktu. Wspomniane wymagania prowadzą do standaryzacji niektórych właściwości, które stają się w ten sposób wspólne szeregowi wzorów stosowanych w danym produkcie (wyrok z dnia 18 marca 2010 r., Przedstawienie okrągłej podstawki do celów promocyjnych, T-9/07, EU:T:2010:96, pkt 67).

40 Swoboda twórcy jest w tym kontekście czynnikiem, który pozwala raczej zniuansować ocenę indywidualnego charakteru wzoru, a nie czynnikiem niezależnym, określającym wymagany dystans między dwoma wzorami, aby jeden z nich mógł wykazywać indywidualny charakter. Inaczej mówiąc, czynnik dotyczący stopnia swobody twórcy może wzmocnić lub – a contrario – osłabić stwierdzenie dotyczące całościowego wrażenia wywoływanego u poinformowanego użytkownika przez każdy z rozpatrywanych wzorów [zob. wyrok z dnia 6 czerwca 2019 r., Porsche/EUIPO – Autec (Pojazdy mechaniczne), T-209/18, EU:T:2019:377, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo].

41 Wpływ czynnika związanego ze swobodą twórcy na indywidualny charakter wzoru różni się na zasadzie proporcjonalności odwrotnej. Zatem im większa jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym rzadziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia. I odwrotnie, im bardziej swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru jest ograniczona, tym bardziej nieznaczne różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia. Innymi słowy – wysoki stopień swobody twórcy wzmacnia wniosek, że wzory, które nie wykazują znaczących różnic, wywołują u poinformowanego użytkownika takie samo całościowe wrażenie, a w rezultacie sporny wzór nie posiada indywidualnego charakteru. I odwrotnie, niski stopień swobody twórcy przemawia za stwierdzeniem, że wystarczająco uwydatnione różnice między wzorami wywołują odmienne całościowe wrażenie u poinformowanego użytkownika, a w rezultacie sporny wzór wykazuje indywidualny charakter (zob. wyrok z dnia 13 czerwca 2019 r., Plakietki informacyjne dla pojazdów, T-74/18, EU:T:2019:417, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 W niniejszym przypadku Izba Odwoławcza uznała w pkt 22 zaskarżonej decyzji, że owa swoboda była bardzo szeroka, a nawet praktycznie nieograniczona. Należy zgodzić się z tą oceną, która zresztą nie została zakwestionowana przez skarżącą.

W przedmiocie porównania wywoływanego całościowego wrażenia

43 Izba Odwoławcza uznała w pkt 23–35 zaskarżonej decyzji, że z porównania całościowego wrażenia wynika, iż zakwestionowany wzór wywołuje wrażenie „déjà vu”.

44 W pierwszej kolejności Izba Odwoławcza stwierdziła, że przedmiotowe wzory przedstawiają lampy składające się z trzech części, które są wizualnie niemal identyczne.

45 W drugiej kolejności Izba Odwoławcza stwierdziła, że różnice między wzorami nie były tego rodzaju, aby zapobiec wrażeniu „déjà vu”. Po pierwsze, różnice dotyczące prostej i gładkiej podstawy w zakwestionowanym wzorze, która we wcześniejszym wzorze jest podwójna i zawiera otwory, nie miały jej zdaniem decydującego wpływu na całościowe wrażenie wywoływane przez przedmiotowe wzory, ponieważ różnice te dotyczą części często ukrytej podczas używania, są wynikiem wymogów technicznych i nie mogą skompensować silnych podobieństw, jakie wykazują dwie pozostałe części składowe lamp. Po drugie, według Izby Odwoławczej podnoszona przez skarżącą różnica związana z proporcją w stosunku wymiarowym między podstawą, nogą i kloszem może ewentualnie zostać dostrzeżona dopiero po dokładnym zmierzeniu każdego z trzech elementów, którego to działania poinformowany użytkownik nie wykona. Różnica ta jej zdaniem nie ma ponadto znaczenia, ponieważ porównanie całościowego wrażenia wywoływanego przez przedmiotowe wzory należy przeprowadzić w sposób syntetyczny.

46 Aby podważyć tę ocenę Izby Odwoławczej, skarżąca w pierwszej kolejności odnosi się do różnic dotyczących produktów, do których odnoszą się przedmiotowe wzory. W drugiej kolejności podnosi ona, że powody, dla których Izba Odwoławcza uznała, iż różnice między rozpatrywanymi wzorami nie mają znaczenia, są błędne. Miałoby to wynikać, po pierwsze, z tego, że podstawa produktu, którego dotyczy wcześniejszy wzór, jest często ukryta, po drugie, z podkreślenia wymogów technicznych dotyczących podstawy produktu, którego dotyczy wcześniejszy wzór, i po trzecie, z tego, że z jednej strony różnice dotyczące podstawy nie mogą kompensować silnych podobieństw związanych z nogą i kloszem, a z drugiej strony – różnice proporcji między elementami tych dwóch lamp nie zostałyby zauważone przez poinformowanego użytkownika.

47 EUIPO podważa wszystkie te argumenty.

48 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem indywidualny charakter wzoru wynika z odmiennego całościowego wrażenia lub braku „déjà vu” z punktu widzenia poinformowanego użytkownika w stosunku do ogółu istniejących wcześniej wzorów, z pominięciem różnic, które nie są wystarczająco uwydatnione, ażeby wpłynąć na wspomniane całościowe wrażenie, nawet jeśli wykraczają poza nieznaczące szczegóły, z uwzględnieniem jednak różnic wystarczająco uwydatnionych, by stworzyć odmienne całościowe wrażenie [zob. wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., Antrax It/EUIPO – Vasco Group (Termosyfony do grzejników), T-828/14 i T-829/14, EU:T:2017:87, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo].

49 W celu zbadania indywidualnego charakteru wzoru należy dokonać porównania pomiędzy całościowym wrażeniem wywoływanym przez sporny wzór wspólnotowy a całościowym wrażeniem wywoływanym przez każdy wcześniejszy wzór skutecznie podniesiony przez wnoszącego o unieważnienie [wyrok z dnia 22 czerwca 2010 r., Shenzhen Taiden/OHIM – Bosch Security Systems (Urządzenie komunikacyjne), T-153/08, EU:T:2010:248, pkt 24].

50 Różnice nie wystarczają do stworzenia całościowego wrażenia różnicy, jeżeli nie są wystarczająco uwydatnione, aby odróżnić przedmiotowe wzory w percepcji poinformowanego użytkownika lub zrównoważyć podobieństwa stwierdzone między wzorami (zob. podobnie wyrok z dnia 18 marca 2010 r., Przedstawienie okrągłej podstawki do celów promocyjnych, T-9/07, EU:T:2010:96, pkt 77–84).

51 Należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza słusznie uznała, iż zakwestionowany wzór wywołuje wrażenie „déjà vu", a zatem nie posiada indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

52 Porównanie przedmiotowych wzorów pokazuje bowiem, że dotyczą lamp, które obie mają okrągłe klosze i proste nogi. Jeśli chodzi o podstawę tych dwóch lamp, to wspólną ich cechą jest to, że są one okrągłe i mają rozmiar znacznie większy od kloszy.

53 Wobec takich elementów podobieństwa nie można uznać, że różnice dotyczące podstawy omawianych lamp – pękatej i mającej otwory w jednym przypadku, płaskiej i gładkiej w drugim – są wystarczająco uwydatnione w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 48 i 50 powyżej, jak słusznie wskazała Izba Odwoławcza w pkt 30 zaskarżonej decyzji. To samo dotyczy proporcjonalnie nieco dłuższego i cieńszego końca nogi we wcześniejszym wzorze oraz wynikającej stąd różnicy proporcji między elementami lamp.

54 W tym względzie należy ponadto zauważyć, że szczególnie szeroka swoboda twórcy przy opracowywaniu zakwestionowanego wzoru ogranicza, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 41 powyżej, wpływ, jaki niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami mogą mieć w ramach porównania wywoływanego przez nie całościowego wrażenia.

55 A zatem Izba Odwoławcza słusznie uznała, że zakwestionowany wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002, i wobec tego unieważniła prawo do wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia w związku ze wspomnianym art. 6.

56 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej oparty na tym, że element różnicujący wynika z sektora produktów, których dotyczą rozpatrywane wzory. Ze względów przedstawionych w pkt 32 i 33 powyżej nie można bowiem uznać, że zakwestionowany wzór przeznaczony jest jedynie do celów oświetlenia wewnętrznego. W każdym wypadku, ze względów przedstawionych w pkt 34 i 35 powyżej, nawet przy założeniu, że rozpatrywane produkty nie należą do tego samego sektora, lecz raczej do sektorów sąsiednich – sektora lamp wewnętrznych i sektora lamp zewnętrznych – taka różnica nie mogłaby równoważyć znaczących punktów wspólnych wskazanych między przedmiotowymi wzorami w ramach porównania całościowego wrażenia, jakie wywołują.

57 Ponadto nie ma potrzeby badania argumentów skarżącej dotyczących tego, iż Izba Odwoławcza błędnie oparła się w pkt 28 i 29 zaskarżonej decyzji na okoliczności, że podstawa we wcześniejszym wzorze jest często ukryta i że wyjaśnieniem różnic między podstawami we wzorach są wymogi techniczne, aby wykluczyć znaczenie tych różnic dotyczących podstawy lamp. Wskazana w pkt 30 zaskarżonej decyzji podstawa dotycząca uwydatnienia wspomnianych różnic niewystarczającego dla skompensowania silnego podobieństwa wykazywanego przez pozostałe części składowe lamp, których dotyczą kolidujące ze sobą wzory, wystarcza bowiem sama w sobie do wykazania zasadności oceny dokonanej przez Izbę Odwoławczą.

58 Należy zatem oddalić jedyny zarzut skarżącej i w konsekwencji oddalić skargę.

W przedmiocie kosztów

59 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Davide Groppi Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

Tomljenović Škvařilová-Pelzl Nõmm

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 16 czerwca 2021 r.

Podpisy